

Nicolae Răzvan Mincu
K 3 / Mașina de citit gânduri

Redactor de carte:
Nicolae Tzone

Coperta aparține autorului.

© Editura Vinea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

Mincu, Nicolae Răzvan

K 3. Mașina de citit gânduri / Nicolae Răzvan Mincu

- București: Ed. Vinea, 2009

ISBN 978-973-698-205-7

821.135.1-1

Nicolae Răzvan Mincu

K 3 /
Mașina de citit gânduri

Editura Vinea
București 2009

Cuvânt înainte

Viața în blocul K3 din Pantelimon este extremă ca și cea de pe muntele K2. Delicatul suflet este scuturat de uragane, cu greu se strecoară printre pereții de gheață ai imposturii, traversează crevase de intoleranță, își caută poteca prin ceața suferinței.

Am la mine un sâmbure prin care respir, familia mea, copiii, dragostea delicată. Cămașa sufletului meu este pusă la înflorit pe trunchiul unui tei infinit, desparte în silabe speranța în unde vorbite, efluvii de radiație, corpusculi de stele învelite în tăcere.

Tot ce avem la noi este ștampila Luminii, cu care putem ordona Universul. Poemul la puterea a treia ia mulajul unui orizont grav, imprimat cu sămânța Învierii, în jurul căreia gravitează atomii poeziei la fel de comprimați ca și realitatea exprimată, la intersecția omului cu OmuL, în adâncul profund.

Autorul

K3

Toate darurile

ne sunt la îndemână:

cuptorul cu legende al micuțului prinț
limbile balaurului expuse odată cu capetele
sub clopotul cel mare de la capul satului
inelul de chinină al inocenților coifurile
țesute din iarbă de mare pline cu sânge și apă
tot ce știm despre ce nu știm, plinul și golul
partitura clipei dulce-amară ce ne conduce
la necuprinsul unui număr fluid
(adâncimea lui 3 peste blândețea lui 4)
degetul înțeleptului ce a deschis punctul și virgula
să putem lucra înțeleșuri din țărâna vremii
atomii aleși bob cu bob pe sita albastră a tăcerii
sub punctele moi, cardinale
caverna minusculă unde ne nășteam invizibili
însă cu toate cele necesare zborului.

Toate darurile au fost preparate cu răbdare și spini
fiecărui om cu mâna întinsă să-i fie înscrisă măsura Lui:
atâta strălucire cât foc vom bea
atâta liniște cât zgomot putem îndura
atâta lumină cât întuneric putem călca.

Gustul de fum al timpului

*Ni s-au înroșit de toamnă ochii – strigau la noi
lepădându-și pe iarba uscată placentele lor de argint
întinate de mълul ultimilor spaime din tranșeea acestui secol*

pe piscuri vârsta de aur abia s-a stins

cad sълmburi de gheațя din gurя în gurя
în noaptea sfântelor noastre rotații
și cei care mai știau nu mai sunt.

Toți inocenții sълgerau pe mal
se consumau în contopiri și respingeri
în timp ce icoane de alabastru împrumutau
răcoarea pecetluită a buzelor.

Moleculele adevărului ultim

Aici, în amplitudinea caietelor noastre fosile
s-a scris istoria acestui șurub de la baza podului
peste care trece acceleratul din gările de sus în paradisul lichid

*pot vorbi cu sunete lungi de balenă – ne spuse retoric un cantor
ce se încrunta cu o octavă lungă lângă geamandura unui deget fluid*

ne-am privit îndelung chipurile în apă
răsăream, apuneam,
cu toții ne-am botezat într-un cristal
în timp ce pescuiam cu tata și bunicul în aceeași lacrimă:

*acesta este locul blând geometric unde Te vom aștepta
Te vom aștepta
încleștați peste virgulele noastre de piatră.*

Înșuşirea unei realităţi circulare

La o zi după epidemia cuvintelor oraşul s-a copt
într-un tratat de ceremonie lichidă hrănit cu un humus de simplitate
aerul a fost primenit cu ajutorul a peste o mie de aripi perechi
până s-a imprimat în arhaica limba-mumă pe traiectoria ecuatorului celest.

Locuitori s-au trezit developaţi de amintirea lucrului în sine
au înaintat cu sfială pe alei binemirositoare din Cartea Echilibrului
unii au căpătat o colibă alţii o cruce pe fiecare limbă
bătrânii poate ar fi plâns dacă nu s-ar fi preschimbato
în lumânări chiar în acea noapte înainte să fi putut vorbi
acel dialect nesfârşit în stare să topească munţii.

Tot atunci cineva ar fi spus :
să aşternem înlăuntru Pacea
ce izvorăşte din capul unghiului.

Fiecare cuvânt

era așteptat înainte de înmulțirea pâinilor

trei galaxii se odihneau în eprubeta acestui nou balans
iar altele patru pulsau în foșnetul noilor daruri

apă și foc ne trebuie ca să înviem – respirau
în vatra celulară incandescenței noștri părinți
se risipeau râzând ne frământau nume
își scuturau țesăturile saturate de fum
de cum ieșeau din ocean.

Sala de operație

În împărăția de sus s-au aprins făclii
medicii operau cu instrumente florale
rosteau cuvinte-murmure în tonuri profunde
cu care își sculptau pacienții în maniera iluminării.

În sala de operație pe jilțuri de gheață
stăteau la taifas tata și bunicul
vorbeau în treacăt despre bolile perspectivei
despre zborul încremenit al acestor cupole
ce fumegau în placenta de piatră a orașului
despre matricea echilibrului tăcut
căzut din grația prezentului torențial
despre ultima eprubetă cu aer.

Medicii zâmbeau, aduceau în borcane
părul, unghiile și dinții frumoaselor adormite pe ape
aminteau în treacăt despre păcatul gravitației
despre elegantele ecuații ale respirației.

Bunicul tresărea își răsucea mustața
scotea ușor flăcări pe nări și uneori adormea
era în zi de marți bunica cobora în spirală puțin obosită
în palmă cu o pasăre colibri
cei câțiva bolnavi care mai zburau prin saloane
cântau încet din clopote și din gură apoi se așterneau
în oceanul de taină a unei mări foarte sărate
deveneau uneori transparentți, alteori imitau gresia.

Tatăl meu tăcea tăcea întruna
își stăpânea metamorfoza și umezea cu limba cuvintele
care picurau roșii pe lespezi.

K3

Mai întâi vom asfinți apoi vom învia
gemeau printre zăbalele lor de argint vecinii mei
frumos îmbrăcați în cămășile lor lungi de piatră

unii, se așteptau să primească ascensiuni spre lumină
alții coborau repede în rapel prin ceața ruginită
în căutarea copiilor abandonați în parcarea minusculei noastre galaxii.

La etajul patru era ancorată pe balcon o salcie care plângea
familia o proteja asigurându-ne că este crăiasa apelor
în zilele călduroase ne stropea pardoseala și zidurile
ce trebuiau oricum îmblânzite cu stropi de culoarea sunetului
până când vom vedea în acvariul de pământ peștișori argintii
despre care bunica spunea că sunt sufletele celor plecați.

Două etaje mai sus bărbații cântau din fluiere și din gură
imnul unei realități circulare ne istoriseau bătând din palme
despre legendara rostogolire a lucrurilor în bezna proprie
femeile puneau în răsaduri larve de omizi și aripi de viespe
cu care se hrănea femeia-fluture nepoata lor înainte să nască
iar după ce a născut a acoperit blocul nostru cu două curcubee
ce au fost vizibile trei zile.

Vinerea inginerul de la primul etaj ne repara iscusit la toți
aparatele de respirat și aurele până flămânzeam la dorul de casă
și urcam iute pe terasa noastră să ne scuturăm de scrum și de sare
ne aștepta acolo leul cu aripi blând înrămat în lacrimile noastre
iar la câteva intersecții mai sus ne lipeam cu buzele de rotundele
sale cuvinte.

Vara adormeam în podul palmei, în timp ce scriam cu foc și cu apă
cu un bețișor de lut peste ținutul meu de la parter o scrisoare în spirală
Tatălui învelit în fildeșul meu interior după ce potriveam cu cântarul
echilibrul sunetelor seara ne înmulțeam cu vești din univers
miroseam a fân a uimire culeasă de pe ramura acestei lungi ecuații.

Iarna coseam cu lumină pietre fierbinți pe cămașa mea de silabe
Ana și Elena cântau incendiate în adâncuri strâns lipite
peste frunzele noastre de lapte.

Unele stele sfredeleau călcâiul fetelor de împărat din blocul nostru
coroanele lor pluteau geamanduri luminoase pe scări
mai mulți îndrăgostiți se îmbrățișau străvezii
își dăruiau unul altuia semințe de gheață pe limbă
împreună cu scrumul rezultat din dezvoltarea memoriei.

Administratorul suna la uși în fiecare seară și ne aduna în careu la ședință
stăteam multe ore la soare în băi de aramă de argint și de aur
până ne spălam de umezeala zidurilor de fum și sare atunci când
funcționarii de la ape puneau contoare peste șuvițele noastre de lacrimi.

Uneori îmi luam nevasta la braț și zburam îndelung
de câteva ori în jurul blocului să ocolim tumoarea acestui oraș
vecinii mei asfixiați plecau cu statuile lor acustice sub braț
în exod după apă după o firimitură de foc și o măsură de aer

în vreme ce lemnul care ne limpezea drumul
era săpat în aceeași carte pe o stâncă numită Golgota.

Blândețea unui subiect obscur

Pecetluirea lumii a venit ca o fulgure
de ochi cu aripi la hotarul de taină
a oprit a se dizolva țesătura omului lăuntric
scris cu măsuri străvezii la evocarea blândeții.

Pecetluirea lumii a venit ca un pelerin
în căutarea aproapelui căzut
a binecuvântat primele șase fraze cerești
și s-a odihnit în a șaptea.

Receptacul

Ce trebuie să fie și nu e? – șopteau bătrânii pe trotuare
în timp ce tinere femei pe jumătate sepii
au fost expuse pe felii de pământ la soare.
Era o zi blândă pe axa de trestie a timpului
lacrimile tuturor au izbit atât de tare asfaltul
încât a rezultat un crater cu formă de ou
în miezul zilelor noastre fierbinți de ieri și de azi.

La oraș orizontul a căzut peste punga de oxigen a speciei
a fost descoperit imediat cu un periscop compus din blocuri-cutii
la o școală unde copiii au experimentat la teză și la oral: haosul
a ruginit repede amestecat în mulțime ulterior a fost regăsit
răstignit pe o sfoară în preajma tandrului abis.

Oamenii-țurțuri au ostenit să mai vorbească
cu oamenii-tirbușon în aceeași limbă de arhaică
și s-au așternut la marginea drumului îmbrăcați în pietre.

Oamenii-oameni au inspirat adânc acum două mii de ani
și de atunci *respiră*.

Pytagora

Vegheați să nu cădeți din fire! – ne-a spus
apoi a rupt în două unghiul iar o parte ni l-a întins
l-am înmuiat în apă și l-am mâncat
împreună cu câțiva faguri și câteva cristale
culese de pe malul inefabilelor numere.

Ceea ce ne rezumă alunecă spre asfințit
ecoul ipotenuzei peste parfumul celor două catete.

Presimțirea Potopului

Ne-am aplecat peste fotografiile stelelor-lumânare pictate cu sâmburi de gheață pe spate aducem pământ îmbibat cu sunete de culoarea lemnului fraților noștri să plantăm livezi chiar acolo pe limba lor livezi de măslini pentru vorbitorii în dialectul albastru.

Pe cei greu încercați îi priveam în față clipele se dizolvau în ei pe chipul lor curgeau ape mahnite de strigătele celor ce nu mai puteau fi salvați cărați la vale printre șuvoaie.

Cei însetați nu mai puteau respira descălecau pentru a-și înmuia degetul arătător în izvoare adânci captau torente pentru a spăla obiectele lor uimite în această strălucire crepusculară.

Unii purtau măști de aur compuse din ciocnirea celor două memorii (celestă și terestră) peste ochelarii lor de plumb nu se sfiau să-și etaleze încălțăminte de cremene primită de pomană la parastas.

Alții se topeau tot încercând să țină aprinse mici candelă de ceară ascunse în fructele copacilor pe înălțimi.

Iată detectăm întunericul după giuvaierul umezit de beznă și vom rămâne tăcute până la răsărit – ne salutau privighetorile de gheață cu limbile lor despicate.

Încă puțin și ne-ar fi descurajat privescând în genunchii noastre
avalanșele sonore ale unei mărturisiri gigantice pe buzele
de lavă ale acestei lumi.

Avem veselă oranj și tacâmuri de ceață mîncăm melci
și fluturi de clepsidră cruzi fără complicatele hărți ale Regisirii
pe vremuri încălcate iremediabil.

Nu mai putem! Nu mai avem pământ! tremurau împleticiți vecinii mei
fără a putea observa bătrânul meu măr-copil măsurat cu amurgul de fii
noștri și legat cu noduri de adorație de fiicele noastre
la presimțirea Potopului.

Coajă și miez

Acest instrument-foșnet s-a deprins să-mi cânte
despre aroma punctelor acestui pământ
despre praful lunii ce iese din ou prin grădină
încolăcit peste sâmburele de țărână al timpului

am în față două hărți de zăpadă pentru același sentiment
și câte trei mâini pe fiecare cruce
vâslesc încremenit într-o străfulgerare pe mare către Dumnezeu.

Lumină era scris în pergamentul meu vorbitor
puțină Lumină pe tăblițele noastre de carne
prea puțină Lumină sub coaja transparentă a lucrurilor.

Cuvintele-chipuri păreau că se topesc în giganticele lor cumpene.

Leacul tăcerii

Iată urechile s-au umplut cu pământ și ochii
au amestecat împreună aluatul acestui pendul:

*Bătrânii care mai vibrau pe tăvi de cleștar au zburat înapoi
spre marele eseu medieval
în semn de consolare marea s-a făcut roșie
de câteva ori minereul apei s-a îmbogățit cu pești aurii de clepsidră
de tot de atâtea ori s-a adevărit în vehemența unei lacrimi
în penumbra unei fântâni carteziene*

*aerul și-a consumat vulturii arhetipali și drept consecință
câteva secole recente s-au pustiit
iar celelalte s-au refugiat în dogoarea palmelor.*

Pluralul miop

În fiecare joi câțiva bătrâni înveliți cu o pătură de cuvinte
frământau în cuptoare măsuri pentru căința noastră
cu o mână sculptau într-o bucată de pâine
în timp ce cu o alta pictau într-o lingură de lapte
numele unei libertăți circulare.

Tot ce vom gândi se va împlini!
se putea citi în dicționarul jertfei comune

până va trece agitația acestui punct amfibiu
amfiteatrul unde este așteptat să se usuce Universul
în conurile în care locuim.

Porunca semnelor

Îmi amintesc acele semne delicate copiii-pasăre
ascunzând timpul în cutiile lor de piatră
împreună cu celelalte puncte cardinale
dimineața semănau ceasuri cu minutare în pământ
și seara culegeau peștișori de lut pe care îi pictau
cu jarul din sâmburi și-i învățau să înoate
în acvariul focului nupțial

vorbeau despre vulcanii cusuți pe fruntea noastră
într-o rostire simplă izvorâtă dintr-o povară albastră

marțea și joia visam împreună
creșteam greieri pictam Soarele în cifre
curățam de clipe neterminate orașul.

Partitura

După neînsemnate repetiții de risipire
peste dimensiunea unde locuiam
s-a împlinit o neliniște nepământeană
imaginea s-a răvășit cu roți gigante
și luciul din ape se sfârâma în ape

iar mai înainte ca lumile noastre să devină goluri
vocii mele lăuntrice picurată pe pământ
i-a fost mai frig azi decât ieri.

Să ne iubim acum după o partitură nouă
cu tot ceea ce am strâns în ulcioare
semnul de foc al geamandurilor din cutia serii
rezervele de plutire din registrul de sus
polul nupțial dezvoltat în camera obscură
între patru pași și trei respirații.

Ar trebui o nouă lecție de articulare
cu cele 33 de sunete din *Alfabet*.

Ziua

vorbeam tăcând discret în tonuri de oranj
împietriți la balcon înfășurați în pergamentul diafan

seara posteam de cuvinte
exersam creșterea și descreșterea.

Apartamentul 3

Pe șoseaua Vergului un surâs asfaltează strada
cotește brusc pe aleea Bodești unde se întâlnește cu un hohot de plâns
clatină coroanele verbului crește densitatea.

Aici la intersecția celor trei direcții fosile locuiesc cu familia mea la parter.
Ziua car raze în apartament cu un burduf confecționat dintr-o piele veche
de pescăruș iar ca să-mi întăresc amintirea izvoarelor ascult picăturile de
la robinet.

Seara îmi fac exercițiul de levitație umplu cada și merg pe apă aproape
doi metri fără să-mi iau zborul căci mă pot izbi cu capul de plafonul
suferinței universale de capacul de beton al acestei cuști de piatră.

În strălucirea nopții scriu peste clipele ce-mi curg în ochi:

sărut urmele pașilor Tăi nevăzuți!

bat apoi trei pitoane pe cealaltă față a Luminii de care îmi agăț hamacul și
adorm imediat.

Când mă trezesc toate sunt acolo rezerva de oxigen a speciei
paleta cu trei culori și visul meu pe care îl am de colorat folosind drept
pensulă un cerb alb pieptănat cu un pendul de tăcere.

Aproape am înțeles leacul sincronizării tot ce-am pescuit
pe *limba de sus* năzuind la o rotunjime lucrătoare
icrele cuvintelor topite în necuprinsul înstelat de pe cerul gurii.

Femeia mea în schimb păstrează fiolele de severitate pastilele de exigență
și injectează întreaga familie cu ser-buzdugan.
Se scoală de dimineată ia liftul și urcă pe Axa Lumii până la grădina Lui
Dumnezeu unde duce cozonac făcut de casă rudelor noastre adormite
de la care primește un detergent foarte bun pentru a ne spăla razele
de efectele circumstanțiale rezultate în urma căderii.

Seara Ana strigă: *Plouă cu stele ieșiți să vedeți!*

Un meteorit mă iscodește: *K2?*
Nu, K3! răspund

Se miră și pleacă nu înainte de a-mi dăruia o medalie de gheață
pe care o agăță lângă celelalte trofee de Cățăărător.
Mă mai întreabă odată: *acum ce faci?*
Iată zidesc această clipă trecătoare cu uneltele sufletului
prințesele mele Ana și Elena. Ana-Gold și Elena-Fashion.

Ele cântă atât de tare în sufragerie încât
dimensiunea în care locuim vibrează.

Locul acesta din centrul lumii se umple de ursuleți cățeluși și păpuși care vorbesc în limba păsărească: *mumate-mumate!* strigă Elena adică jumate pădure și jumate păr jumate ochi și jumate lac jumate iarbă care este barbă jumate pământ și jumate vânt jumate vulcan și jumate gând.

Un vecin vizionar care ne ghicea tuturor viitorul în bilete de tramvai ne-a prezis: *precis veți ajunge departe!* și așa este. Fără a ieși din apartament călătorim împreună cu orașul nostru cu planeta noastră pe o elipsă în jurul Soarelui această minusculă bilă de foc rostogolită pe marea ruletă a Căii Lactee din Cazino Univers.

3 roșu – spuse Vocea. *Nu, nu! 666 negru* – răspunse Umbra

Podul lui Dumnezeu

Străpunși cu o iscălitură inocentă
prin cuibul aceluiași silogism
așteptăm *rostul* care ne rezumă.

Flămândă de măsură și formă o hieroglifă
stârnește tic-tacul intern și în același por de lumină
marile noastre repere încep să vibreze.

Să nu întârziați la umbra Babilonului!

Nu ascultăm și pierdem pe rând bunuri diverse:
clavicule sânge vertebre întreg solfegiul de stări secunde
însușirea fiecărui ochi pe sub lacăte de indiferență
clipele adânci ce picurau pe creștet le auzeam zdrobindu-se
unii își aranjau în lăzi uneltele-aripi
alții nu mai aveau bustul întreg din cauza flăcărilor.

*Am zidit un pod cu o lacrimă și s-a împlinit acest înțeles –
ne-a amintit Cel Tainic.*

Sfârșitul poveștii

Azi știu despre povara acestui popas amestec inele de lut și le arunc peste apele care nu mai sunt cu periscopul lăuntric îmbrățișez un tei de demult ancorat de balcon aici pe portativul nostru comun lepădat în sarea nocturnă.

Stau pe o binecuvântată bulină de vânt ce-mi stimulează enzimele muntelui meu vorbitor trec pe altă bulină verde mai blândă:

Pe care țarm au eșuat infinitele mele fântâni umilite de măruntele locuri comune?

Magnetul alb clipe tremurătoare picură mă apropii să privesc mai intens dar mă depărtez căci mă aflu într-un ochean adânc prevăzut cu lentile de singurătate.

Cei câțiva pești care mai zboară prin casă atrași de sângele ce-mi picură printre cuvinte îmi mănâncă din palmă sunetele.

Dă-mi măsura Ta Doamne! strig la Dumnezeu pe care-L văd lucrând în apropiere pe schelă și-L rog să-mi împrumute mistria și bolobocul primesc imediat un număr de ceară ce repede îl ard între strugurii mei de piatră.

Dar numărul de aur Doamne cui L-ai dat?

Fulgerător se apropie de mine Îngerul cu o aripă aprinsă căci nu mai văd
să mă sor și nici nu mai aud bătăile inimii.

Mă scol tiptil și mă uit la copii fetițele mele au adormit îmbrățișate
cu câteva raze pe buze după ce au înfulecat tortul de lumină primit
ca bonus la sfârșitul poveștii.

Rapel spre Logosul – copil

Speriată pasărea s-a refugiat în ochiul meu și îmi ciugulește lacrimile
a fost rănită în zori cu un glonte de foc cu unul de apă și altul de aer
la prânz îi dau să bea cu pipeta silabele mele nemăsurate
nimeni nu-i cu adevărat singur – găsesc scris cu raze printre pene
oricum ea mă lasă să-i mângâi ciocul albastru să bea culoarea purpurie
în timp ce se usucă pe o sfoară micuțul nostru manual de uimire.

Pentru noi cei ce locuim la parter *tristețea e un pătrat lichid* – îi spun
ascultă acum cum cade de sus meteoritul acestei memorii fluide!

Ai fost numărat – îmi spune pasărea și îmi repară încheietura mea de cristal
îmi croiește un fagure nou dintr-un eon legendar.

Ar putea zbura într-o zi să mă lase încuiat în oul ei de lumină mă gândesc
strâng în pumn semnul acestei lumi-clonă răsucită de glasuri
cleștele ei de pământ pușca ei de țărână.

Teorema respirației

Dacă această felie de aer împărțită în patru
nu v-a învia morții tu va trebui să numeri tăcând:
o fericire nouă fericiri zece fericiri!

Mai sunt ceva exerciții de făcut cu respirația noastră eternă.

Unele lucruri s-au stins altele
au avut meșteșugul marilor tradiții ale beznei:
iată vin apele sub formă de scrisori lichide
timbrate cu valuri de indiferență.

Trebuie să fie o greșeală nu-i adresa inimii mele!
Semnez și confirm: Respir!

Ne vom muta

*în urne trupul, apoi mâinile și dialogul mâinilor –
mărturiseau râzând cu câte două răni sub fiecare pleoapă
înfășurați în foșnetul secund, orbiți de foamea dezarticulării.*

Obârșia lucrurilor

Azi am vorbit la telefon cu mama adormită prin '94
care m-a întrebat ceva într-un dialect diafan :
Ce faci cu cele trei culori ce ți s-au dat?
a dispărut apoi într-un balans ușor curățând de raze peștii
și vorbind încetișor cu apa.

Ca să înțeleg mai bine îl sun și pe tata adormit în 2005
îl găsesc pe acoperiș numărând picăturile de nisip
ce cad din clepsidră în ochii mei sub formă de lacrimi.

Ai grijă fiule ai mare grijă cu Adevărul! – îmi șoptește discret
Ce spui? – întreb nedumerit

Întors cu fața spre cuvântul zidit primit odată cu foșnetul abisal al planetei
am în gură două limbi despărțite printr-o virgulă de ceară curată.

Îmi văd Tatăl cum sapă în grădina sa de nori
pune în răsaduri voci cristale și numele meu alături
le udă cu numere înmuiate în cuvinte.

Mă trezesc în zori în camera mea cu doi pești de țărână în palmă.

Așa s-a întâmplat

Ziua de ieri a căzut în cea de azi
copilul de mâine în femeia de azi
elogiul de azi în uitarea de mâine
omul cel tânăr în cel cărunț și cel viteaz în statuie

statuia a alunecat în nisip iar nisipul în clepsidră
omul-transparent s-a pierdut în omul-teluric
și imediat peste lucruri a dat bruma.

Numele lor s-au rostogolit peste altele
într-un țesut ce ar putea rodi cândva însușiri
omul viu a căzut în cel mort și sufletul
s-a întors în tija Sa de lumină.

Așa s-a întâmplat
am văzut pe pământ cămașa Sa de raze
ca o icoană ce a traversat marea plutind pe ape.

Atunci oamenii au vorbit în limba îngerilor
iar ceilalți în limba fiarelor.

Scrisoare pe apă

*Vezi zăpada ce s-a strecurat pe sub ușă?
este de la gălceava punctelor cardinale
care au ales o schimbare de direcție.*

Am fost invitați

să vorbim în spirală în limba dulce-transparentă a Sferei
mai înainte ca timpul să toarne în lingouri cuvintele
până nu îngheață istoria noastră fulgerătoare
și ne primește Pământul în Verb.

Stelele de hârtie au lăsat urme adânci bătrânii le așteptau să coboare
de la izvorul de sus împreună cu peștii lor de piatră

după atâta încleștare telurică la început au mestecat lut
sau câte o pepită de aur pe care o scuipau curând peste ape
se opreau pe poteci să contemple câte o vertebră sau câte un melc
în lumea noastră rămasă – vezi bine, bidimensională
odată cu rănile perspectivei.

Unde când de ce cum

Înainte de a pleca la drum primeam semnalele unui labirint persuasiv proporția unei poluări cu goluri și cratere pe platoul intens-ortografic cu tot meșteșugul în patru dimensiuni ale unei populații stabile de limbă albastră.

În partea de sus în punctele de buclă a trei cupole licăresc pitici de geodă care sunt afluenții unor uriași binecunoscuți ce au suferit dispersii și mutații proprii diferitelor stadii de carstificare.

Fiindcă nu mai dădeau *bună ziua* s-au preschimbat într-un precipitat de aven despre care locuitorii acestor pături prismatice spuneau că *nu au cei șapte ani de acasă*.

După douăzeci de secole un densimetru ne măsoară zidirea în fresca-fuzelaj oscilațiile-întemeietoare promptitudinea parfumul de cetină picurat în fluier de piatră pachetul cu păduri de marcă arhaică la forumul imanent-transcendent.

De fapt Soarele năzuia la un relief de rubin pe spinarea lustruită de așchii din atelierul Său de la Răsărit: *este poporul meu cu aripi galbene l-am condus șaptezeci și cinci de secole prin pustiu*.

În centru lângă sarea-lactee stau livezile de fotoni distilați în coliba unui arc voltaic: *iată pereții mei de beton lagărul meu zilnic ceața norii vorbitori ochelarii cu aromă Sirius lespede pe spate în locul aripii iată Doamne gămălia mea de ac!*

Eclipsă pe aleea Murmurului

Este foarte cald luminez și mă întunec cu fiecare rotație
în emisfera sâmburelui meu străveziu.

*Nu vă atingeți de nimic! până și ultimul adânc de fântână
s-a voalat - ne strigă bunicul de sus.*

Prima scrisoare am primit-o încărcată de sare
cu o fotografie din cimitirul nostru : *orga de liniște*
mi-i amintesc pe acei băieți vânjoși cu sape și lopeți
și pe nea Gigi-groparul cel împodobit cu un profil de înger
arunca raze celor din scorburi pâine celor flămânzi
și pământ mult pământ să se mai domolească haosul acesta.

Ultima scrisoare am aflat-o învelită într-o frunză
din Pomul Recunoștinței pe care nu era scris nimic.

Gânditor mă aplec peste marginea galaxiei și ascult
mușc dintr-un pesmet mă îngrijorează întunecata poftă
norii ce amenință consecințele.

Legenda punctului

Am primit azi o carte scrisă cu o singură literă
care se citea cu un sunet
cerul avea o singură nuanță florile o singură mireasmă
ploua o singură dată cu o singură picătură de apă
peste o casă cu o singură fereastră și un acoperiș.

Omul trăia o singură clipă zâmbea o singură dată
plângea cu o singură lacrimă rostea un singur cuvânt
și respira o singură dată.

Partitura nocturnă – uciderea pruncilor

Câteodată sufletele copiilor nenăscuți ieșeau la suprafață
și ne mâzgăleau cu sunete negre pe față
o voce tristă eroda ziduri cânta cu flăcări
spînări de șopârlă clocoteau și o clipă mai târziu le primeam
erau pachete cu adaos de cenușă oase mandibule și dinți
toate pe adresa ultimului evocat echilibru
în timp ce făuream lumânări din țărâna timpului.

Rămâneam atunci resemnați cu instrumentele încremenite sub crepuscul
în simfonia ancestralelor trădări comune
din mijlocul stupului se aplecau spre noi stalactite
cu fețe omenești și ne strigau pe nume:
mamă tată acum putem sfârteca stelele
și tot ce se află îndărătul ochilor!

Coboram încet sălbăticiți de spaime în propriul lut
în timp ce ne zidea în ziduri orașul.
Sufletele copiilor nenăscuți ieșeau la suprafață
și ne împroșcau cu flăcări negre pe față.

Urcam obosiți unii peste ceilalți fără înțeles.

Acoperământ

Tot ce mai avem de ales este vocea de pe buzele Mielului care desenează la rădăcinile teilor atâtea feluri de lumină ochiul care face să fie tot ce este în urma abisalei sfârtecări.

Doi bulgări de pământ

Luni m-am hrănit cu prescuri cu un inel de miere
pe portativul plin de bezne plutitoare
am răbdat suferința vecinilor mei ce-mi strigau:
*în datina nisipurilor mișcătoare ne preamărim
siliți de evaporarea lucrurilor.*

Marți am evocat plutirea în Vezuviul particular
cu doar câteva cuvinte – scânteii drept ecou și fără să vreau am uitat
sub care tatuaj al istoriei am lepădat mulajul pe care l-am luat Fericirii.

Miercuri am tăcut tăcerea deplin
pe treapta următoare de voal două cumpene nevăzute
lucrau în tandem până ce arca s-a cutremurat.

Ziua de joi o pieptănam cântând de la esență către aparență
fetițele mele se jucau de-a grădinile suspendate
după amiaza mâncau flori și mă învățau cum să-mi limpezesc dimensiunile
cum să mă vindec de evaporare prin sunete
cum să evit receptacolul grației comune.

Vineri săpam săpam întruna după o limbă adâncă de clopot:
ar mai fi ceva de adăugat pe hărțile mele circulare
acum e momentul să se topească fardul lumii
să ne înscriem la școală într-un triunghi *să ne bucurăm!*
salcia evanescentă mi-a mărturisit: *urâciunea nu mi-a priit am spini!*

Sâmbătă ascultam cum tremură cum se izbește de Axă cetatea
înfășurată spiră lângă spiră peste ultima picătură de foc
s-a înroșit sapa celui care o sapă dar ploaia ne-a umezit gulerele de iarbă
am aruncat atunci toate uneltele care tac și uneltele care plâng în mare.

Duminică mi-am udat un deget în cer să șterg de sânge obrazul lumii
poteca pe care calc se multiplică se subțiază în cruce
până la amplitudinea firului de iarbă.

Ce amplă iluzie! Ce miracol! S-a săvârșit prietenul meu orizontul
am aprins lumânări am făcut colivă
am aruncat doi bulgări de pământ peste pământ
peste pământ.

La ziua de praznic a unei consoane

Dacă se întâmplă să fim invitați în amfiteatrul unui imn
sau în decorul unei coloane verbale
la ziua de praznic a unei consoane în ținuturi reci și aspre fără măsură
ne punem întrebarea : *seceta sau potopul omului?*
îndoliat cu lacăte și zăvoare

când numai pentru treizeci de arginți un ins oarecare
ar putea beneficia de un certificat de participare
la recenta noastră sfârșmare.

Pendulul în zale

După câteva rotații pe umărul de lut al casei mele
a coborât pendulul fâgăduit
îi călăuzea un rege alb al cărui mic regat a fost primit într-un plic de lumină
seara când soarele s-a rostogolit la vale
toți am pus cămășile de in la înflorit.

Atunci am recunoscut împrejurările în care am primit căința
piesele de mobilier ale sufletului smălțuit cu spini
chipul drag al fântânii din care scoteam fum să facem umbre albe
pietrelor de hotar tipărite în podul cel vechi lustruit de Far
timpul-abisal amețit de parfumul concentrat al grădinii
unde adormeam împlețiți între un fluier de cetină și patru silabe
albastrul din care am băut împreună spre a putea rămâne verticali
norul de glasuri pus la înverzit peste sarea natală o rocă-memorie
prevăzută cu un mic tatuaj-fluture promis de atomii-copii
în timp ce râdeau de noi fiindcă nu eram limpezi.

Vecinul meu Universul

mă cheamă pe nume
într-o limbă subtilă de heruvim.

Cu sabia de apă în cercuri iscălește pietre străvezii
stropește noaptea cu foc prin ferestre.

Cuvintele mele sunt jumătăți transparente
cuvintele Lui sunt blânde ceruri.

În scorbura mea așternut în spirală
a adormit vecinul meu Universul
pe umărul teiului meu lăuntric.

Frunza

Vreau pământ! Mi-a mărturisit o frunză din Pomul de Aur
în timp ce spăla o cămașă-martir în albia unei silabe de ceară.

Ea va trebui să conțină o cheie-mireasmă printre instrumentele de navigație
un leac pentru aștrii cu solzi o legendă cu pom
peste locul geometric al circumstanțelor de neatins

ea va trebui păstrată ca o anemonă într-o peșteră-prismă foarte adâncă
cusută cu ace de cetină între păstrăvii-gânduri ce fierb pe ape.

Păstrez sub pelerina mea de clipe pământ sfințit cu gust de stea
două raze de la Întemeiere și o bucată albastră de aer pictat

această Frunză va trebui cu gingășie înfășată cu un scutec-cristal.

Visătorii

Stropiți cu zile și nopți măsurate au adormit injectați în grăunțe-aur
îi vedeam dansând în eprubeta acestui străvechi balans
răsuciți pe o cruce de apă.

când se trezeau se spălau în timpane de cristal
își reglau respirația după un foșnet circular al cărui înțeles
era plăsmuit dintr-un aliaj de sare nocturnă.

Doar cei foarte obosiți s-au oprit în acest mic calendar de cremene
împreună cu toate uneltele visului lor împietrit.

Îmblânzirea rombului

Suferința este un romb oranj mă stropește cu foc
sâmburele meu interior îi răspunde sec:
*sunt tot timpul adolescent nu mă maturizez
abia mai respir răstignit pe o elipsă
discret ambalată în minuscula hiperbolă citadină!*

Uneori mai adaug câte un punct sau o virgulă frescei nocturne
împachetez taina cu ierburi de verb și o las la înmuiat până dimineața.

*Acum ai două cercuri crepusculare, ce faci? mă întreabă rombul
Iată deschid o conservă-privighetoare să cânte în apartament
spre vindecarea miezului meu immanent!*

Voi plăti vămile cu pietre albe aflate la vremea împerecherii
voi presăra o pulbere fină discret-cuantică peste învelișul meu de carne
acest sandwich vorbitor într-un dialect de fum cosit (sinus-cosinus)
între cerul portocaliu și asfaltul mirosind a eclipsă.

După amiaza unei litere-salcie

l-am aflat pe Bătrân lângă trestia înțelepciunii în vreme ce mângâia atomii făgăduinței. Unii L-au salutat după ce-au înflorit alții au alunecat ușor pe culoar în tija unui fulger. Vremea era bună de călătorit împreună în același ochi până s-a deslușit în zare o cărare albastră ce m-a condus la un stejar zidit din păsări-bizantine.

La intrare pe clanță am văzut în două amprenta lunii. Acolo am primit în dar un ou-univers despre care se spune că a fost folosit ca balsam la vindecarea unei epidemii solare.

După amiază pe la ora ceaiului traversez umbrele cu o corabie dintr-un pai blând plutesc delicat spre punctul-cărunt ce va fi scutec unui verb-embriion hrănit cu semințe de in și înfășat cu un vitraliu decorat cu măslini.

Doi pești vorbitori de *sâmbureză* (*limba sinteză*) încrucișați peste punctele mele cardinale îmi vor destăinui la ureche culorile în gamele lor de vibrație cu puțin înainte de a asfinți stelele de pe cerul gurii.

Tot atunci o literă-salcie va fi prinsă în năvod de o clipă-smochin ce a rodit două mii de ani pe o stâncă înaltă preparată cu o mireasmă de smirnă.

Ea va umezi acest cuvânt picurat în urechea cercului.

Scurta ispitire a sinelui

Bună dimineața! Ce vezi? mă întrebau vecinii
schimbând între ei foșnete și mâhniri înăbușite de ocean
abia se mai vedeau prin sita unor ample ovații mulse din ziare
care-i făcea invizibili când urcau pe rug
cu căștile lor de aviatori ce așteaptă contopirea
în nemăsurata neclintire a unui *perpetuum mobile*.

*Văd numai licărirea sinelui sub cer
înramat într-o veșnică tâmplă de scândură – am răspuns.*

Amin!

Timpul un bătrânel mărunțel ușor diafan cu o aură de flăcări
în jurul capului se pregătea de plecare.

L-am învelit cu o plapumă țesută din scânteii l-am uns cu aerul împletit
în fuioare de la douăsprezece păsări perechi i-am pieptănat îndelung
ultimele clipe.

Mă pregătesc să-i repar ceasul și ochelarii apoi bastonul cu vârf de argint
cu care poate surprinde o secundă-tigru sfâșiind o clipă-gazelă.

Era încă lucid și-a amintit despre alinierea planetelor alunecarea
spre haos despre transfigurare. L-am privegheat până în zori pe scara
de intensitate a trei cercuri i-am citit din gazetă puținele știri despre natura
izbăvitoare a lucrurilor apoi i-am pregătit ultima baie rituală în craterul
acestui vulcan social i-am picurat pe limbă cristale.

O vreme matrițele noastre lichide evocau binefacerile simultaneității.

Ne deștepta un semn picătura acestui fluviu fără de ape florile de mâl
glasurile desperecheate reperatele.

Unele voci înălțau inele altele rămase grave evocau răbdarea sferelor.

Câțiva dintre prietenii mei intrau mai ușor în eclipsă își aruncau în ape limbile găurite de elixire cosmice cei mai mulți însă zăceau în urne așteptau vulturul care sfârtecă suflete.

Bătrânul transpira mult doi săculeți cu nisip s-au strâns de pe frunte și tot atâtea portative cu sunete de pe buze.
Vecina noastră Rodica avea grijă de el dimineața și seara îi făcea supă apoi se ostenea să lipească partea însorită peste cea întunecată până scădea densitatea și se puteau citi hărțile Împlinirii.
Uneori se tânguiau împreună altele zburau îmbrățișați prin cameră.

Amândoi cu pace s-au săvârșit zâmbind pe 20 martie 2007 dimineața presărându-și un pumn de țărână pe piept.

Noi ascultam cu atenție culorile foșnetul cerului modulațiile.
Peste vrăjmășia lucrurilor se înălța gustul de alb
aleea Învierii restaurarea.

Amin – am spus Amin!

Maşina de citit gânduri

Mașina de citit gânduri

I

Pentru că era sărbătoare oamenii ieșeau din mină cărând la suprafață litere binemirosoare și părți înflorite ale numărului Pi pe care le uscau în iarbă la soare. Aruncau cârjele și cocoșele în mlaștina din apropiere și se îmbrăcau repede cu aripile ce-i așteptau să întâmpine această zi curată așternută anume pentru ei.

Când ne vedeau strigau: *O Doamne, cât întuneric au suferit părinții noștri și câtă Lumină va trebui să așternem noi acum pentru a acoperi întunericul acela!*

II

Recitesc cercul din afară înlăuntru până când sufletul meu se va odihni cu tot ce s-a așternut pe iarba înțelegerii după o mare trepidație.

Stele-silabe se topesc pe traiectoria ecuatorului celest se întemeiau noi hotare, *însetau cele văzute după cele nevăzute.*

Nesfârșitul va fi rezumatul a tot ceea ce poate fi concentric sculptat în alveola acestui gând de necuprins tainica eflorescență a unui fluviu logodit cu o elipsă profilul păsării măiastră abia definit ouăle înfiorate și umbra de sub aripă apropierea măsurii ascunse.

III

Fitulul timpului a rămas aprins în circumferința darurilor.

Odată ajuns în parc mă opream să vorbesc cu rădăcinile despre mineralizare sau cu nisipul pe care îl împlânzeam cu firmituri. Inhalam o bucurie imanentă prin care deveneam transparent ceea ce se putea defini drept o fericită implozie.

De altfel rudele mele nu se mai rușinau și se transformau mai ușor în pietre iar eu continuam să vorbesc tăcând.

Atunci Domnul mă lua ușor de mână să mă treacă puntea pe mine *orbul*.

IV

Toate mă îndemnau să ascult Piatra-filtru punctul impermeabil ce ne descrie în cartea-miracol sub vămile înaltei definiții.

Cât de adânc a fost pecetluit adâncul? – am fost întrebați și care este partea care ne rezumă să iscălească cerul și pământul?

Ce vom răspunde atunci când vom fi premiați cu întoarcerea în uterul de pământ?

V

Pești de pământ mâncau sunete în acvariul unde am fost invitați. Toată familia se însuflețea la Cină. Mama citea povești celor două fete Ana și Elena care erau atât de mici încât încăpeau în ceasul tatălui lor și se roteau strigând fericite până ce trezeau secundele adormite care izvorau imediat în mijlocul casei împreună cu un parfum de salcie. Toți ne înmiresmam atunci cu clipe roșii și albe strălucind în ritualul înalt al gravitației. Fetele le desenau iute pe covor le prefăceau în prințese cu părul de aur mai înainte de a dispărea.

Tatăl pleca imediat după ce își bea cafeaua să prepare o unealtă dintr-un eon ancestral pentru plantele sale preferate *Poeonia Peregrinis* și *Poeonia Orientalis* sădite pe buzele memoriei. El lucra mai sus pe o coloană de argint la etajul șapte la o crescătorie de fluturi pe care îi turna în tipare și îi repara cu apă vie adusă de la capătul lumii chiar de la izvorul de sub Coastă.

Acolo se făureau culori nemaîntâlnite cu miezul fierbinte al unui tărâm alcătuit din uimire se conserva reperul fix necesar unei respirații complete elipsele izbăvite de foc în grădina acestei bucle cauzale.

VI

A fi a fi cântau îngerii în ecluzele vremii.

Fiecare glas va fi retușat cu un pendul de aur stă scris pe mânerul fin al bolții.

O tainică așezare în adâncul hărții paterne ar putea fi pictată pe tălpi
memoriile exemplar presate într-un catalog de restaurare
pendulul-argument ce perforează oul abisal cu o inscripție salvatoare:

Iată plutesc îngenunchiat în Cuvântul-salvator!

VII

Unii dintre noi au plecat. Pe ceilalți îi așteptăm să se întoarcă curând
căci au lăsat aici aparatele de respirat și recuzita:
un pieptene peste o pădure-orgă
un *Alfabet* tainic cu treizeci și trei de petale
câteva mandibule fără dinți rezumatul unei salve de tun
o batistă conținând două lacuri de argint și pădure de aramă
un cub cu trei baterii ce măsoară densitatea
o pupilă de granit locuită de o viespe
o lopată care a săpat la rădăcina unei constelații
două noduri de semnificație dintre care unul Gordian
mai multe săbii lungi cu un steag îmbibat în sânge
un antidot al suferinței sub formă de sferă
o icoană binefăcătoare călătorind pe ape
un clopot dezvăluind teorema întreită a speciei
doi reprezentanți ai ținuturilor de dincolo de pleoape
un tei bătrân cu mierlă înmuiat într-un con necuprins
o lume sensibilă dezvoltată într-un mugure acustic
două spirale-șarpe înfășurate pe trestia sunetului

câteva fulgere globulare apărute la o conferință de pace
o hartă a Împărăției îmbibată în miere
o piatră verde de la Iordan care a înflorit
un obiect care declanșează furia și altul care o topește
o coroană de spini la fiecare numitor comun
un schit cu doi luminători pe un timbru fluid
o gară plină cu termite roșii
o pălărie care te face invizibil
nenumărați pitici înjunghiați de slava deșartă
plinul și golul lângă geamandura unui dinte fluid
vidul de la curtea împăratului Celsius
o Piatră cu Pom într-o gură de aur
un curcubeu presat într-un ierbar
o ghilotină declanșând efecte de seră
o epifanie lângă o fântână cu cinci pridvoare
câteva mii de aure pe o scară lichidă
un ovoid fermecat exprimat prin tăcere
o scrisoare-sferă pecetluită într-un ou nevăzut
timpul-copil și timpul-adolescent
câteva cranii împodobite cu un guler-tranșee
un teasc pentru îmblânzirea sinelui
o cocoașă cu tobă care denunță o nouă eră glaciară
un leac pentru urechea pământului
o tornadă îndrăgostită de un ciclon
un cristal-lumânare și un cristal-tenor
mai mulți tirani minusculi pe un buric de pământ
doi pești și cinci pâini pe o felie de lumină

câteva bomboane de silabe peste un tort-privighetoare
un radical pentru extragerea fericirii
un triunghi care cântă și altul care plânge
postulatul lui Euclid sub o anemonă
izvorul de pe munte păstrat într-o prismă foarte adâncă
patru cuie și un vârf de lance de la Răstignire și
Cuvântul împărțit înainte a se stinge pe pământul făgăduit.

Orizont coagulat

Cu puțin înainte de a se lumina
călătoream cu prietenii mei în același foton

unii se rezumau la mecanica fluidelor
alții sau refugiat în conuri bizantine
limpeziți de acea partitură străveche

unde plecați? striga blând după ei pendulul meu nupțial
să ne împlinim în sunet pe cerul gurii Sale - răspundeau sfioși

unde va în urechea din adâncuri
murea ovalul ca să învie elipsa.

Eclipsă pe strada Parfumului

Miroase a lemn brun preparat cu mireasmă de spin
Miroase a cochilie de peșteră a cornee de spațiu a curcubeu neînceput
miroase a deget vorbitor prins în undiță a tranșee solară
miroase a petală de arc numărul de aur al unui nod-trubadur
miroase zăvorul-vulcan între două meduze umane
miroase a uger de gaură albă
miroase a sudoare de cerb citadin miroase diafanul sfârc de cometă
miroase cerul hrănit cu lapte de lună mielul cel alb mângâiat cu jertfă
miroase a rășină de fulger folosită la stropit infinitul
miroase a vioară bătrână din fum pe la colțul lacrimii
miroase a tu și a eu tot mai transparenți aproape de asfințit
miros umbrele noastre umăr la umăr printre lovituri de tun
miroase a eclipsă puțin isterică ieșită din matcă
miroase a ispită de naufragiu
miroase rezervorul ce a colectat suspinele neamului
miroase stampila cu șocuri electrice aplicată acestei lumi-clonă
miroase a *Nu* de trei ori distilat în alambicul tăcerii și picurat în ureche
miroase filamentul abisal a lui *Da*
visul meu-buzdugan împăturit într-un steag
miroase gândul bun săpat într-o trestie embrionul unui cuvânt-diamant

miroase a zăpadă de cerc ieșită discret pe sub ușă din sala busolelor
miroase a triunghi inscriptibil în ou un termometru pentru o elipsă-copil
miroase caietul meu cu reptile pătrate și șapca cu scânteii de foton
miroase abatorul de vești dreptatea sfâșiată presată sub un guler-martir
miroase a pulsar-filozof pus la înverzit într-un ierbar cu surâs de pădure
miroase a bunăcuviință tatuată pe limbă învelitoarea albă a bornelor cerești
miroase a bilă de foc a steag cu cap de lup fotocopia unei funii-savant
miroase a pulbere frământată în urnă lipită de măduva gravitației
miroase a fulg depus la înflorit într-un cub-embriion
miroase *poema mea borealis* măsurată cu un spic de tristețe
miroase acest mic flacon de fericire în care au mai rămas prea puține clipe.

Perspectiva unei viziuni caligrafice

Uneori prietenul meu Caligraful mă învăța cum să scriu labirintul de zgomote și măhniri pe suluri de teracotă armată cu fulgere.

Îmi desena cu bățul pe nisip planete și stele răspândite în binomul imanent-transcendent mă iniția în rigoarea însuflețirii prin aplicarea *Întregului* peste *Parte* fără a se voala înțelesul.

Istorisea foarte frumos cum poți îmblânzi o galaxie spirală cioplită dintr-o singură flacără pe scara de intensitate a unui ou iluminat de rotații. Știa când se vor coace semnele să le poți desluși nu fără a te odihni pe dinlăuntrul lor atâta timp cât poți ține brațele deschise.

Alteori El picta apa cu o pensulă veche prindea pești aurii de clepsidră pe care îi prepara la focul vechilor tipare pe foi îngălbenite ușor invizibile.

*Să mai așteptăm un moment măsura potrivită trimisă cu poșta inefabilă –
îmi spunea.*

Să mai așteptăm!

Sunet de corn

Tu semănai o consoană eu plantam o vocală
tu ai pus inefabilul pentru ceai ai picurat miere
eu am pictat sfințișori în ouă transparente de piatră
clipa veșnică am scos-o atent cu penseta
să o pun la presat pe o frunză de tei din ierbarul celest
tu ai îmblânzit-o cu mânușa ta de cuvinte
eu am așternut pleoape moi de pământ scrise în spirală pe apă
am tăcut mai întâi apoi am adăugat un sunet de corn
întins peste filamentul zăpezii.

Atlas celest

Vine un strămoș gâfâind mirosind a salcâm
nerăbdător să iasă din pământ pune ceva rouă pe aripi
rostește un *Da* grav înainte să se iscălească pe cer

mai sus pășesc pe curcubeu copii cu părinți la subțioară
au fructe muzicale și cristale voci albe țesute din uimire
seara se izbea de ele în talazuri orașul.

Mie îmi creșteau rădăcini pe fiecare pleoapă
iar ochiului meu lăuntric îi creșteau lacrimi

mama mea vorbea în șoaptă cu tatăl meu
își mișcau repede crengile cu sori până când
cuvintele lor transparente cădeau de la mare înălțime în apă
toți frații mei de limbă albastră străluceau împreună.

Atunci Grădinarul uda temelia universului
apoi înfăptuia pălării de foc pentru fresca ce ne rezumă.

De veghe lângă o arcă scufundată

Nu departe de geometria firavă a sinelui
săpam după o formă circulară de corabie
amestecată cu jertfă și simplitate

cei mai bătrâni ne așteptau pe maluri legați cu sfori de arbori
și din privirea lor blândă la vremi potrivite cădea câte o ghindă

era într-o vineri când întreaga arcă era așteptată să se usuce
sub sfioasa limbă arhaică.

Țesătura de fapte a pașilor

Îi vedeam pe toți cum fugeau într-un vârtej tăcut
cu pupilele înroșite și umbrele sub braț
înduioșați am presărat peste ei pământ bun acustic
ferindu-ne de valul de foșnete ce ar putea împiedica dezvoltarea comună
ascultam scrâșnetul armurilor din fundaluri cețurile tăiate cu trestia
nu se mai auzea nimic în afară de îndârjirea unghiurilor.

Vă rugăm nu ne părăsiți! Am văzut scris în mълul de pe pleoapele lor.

Unii și-au lepădat solzii lângă vertebra astrală
alții au rămas cuminți în năvodul cuvintelor lângă părinții lor
la apropierea unei galaxii spirale cu nume de plantă.
Ca și cum nimic nu s-a întâmplat din ce s-a întâmplat
un cal s-a oprit la poartă a sărutat salcia-mireasă
apoi a mâncat tot jăratecul lăsat de reflux.

Stau pe gânduri de apă de piatră și foc
la trei secunde după întemeiere
în singurătatea mea de grăunte

paltonul meu locuit de nori se înfășoară încet
spiră lângă spiră pe osia substanțelor cerești.

Tatăl meu strălucește pe o partitura nouă
ne toarnă în cofraje circulare pruncii
fraților mei le face o cruce pe frunte

suspinaș toții deodată și ne învelim cu o sfoară la cer.

Arca

Ascultă!

*Nu se aude nimic! Doar vântul cară la vale fotonii pe pământul
făgăduinței.*

În absența unei lecții eficiente de înseninare tot poporul a fost condus pe
ape: uriași cu tichie din Scitia Minor piticii-velă lucrători pe covoare de
plumb ciclopilor de luptă sfidând gravitația și minerii cei pașnici ai
recunoștinței albatroșii de crater vânduți pentru o doză de *căldură albă*
mestecătorii de pietre ude fotografii invizibilului moțăitorii în ceaune-
trubadur șefii orchestrelor de muște mitomanii-paradis stăpâni peste
proteze-păsări cei surghiuniți între cuburi-fluiere ce sfârâiau veghind la
lume prin ocheane-boboc hamali trăgând din greu o nestemată-cățea
mâncătorii de raze legați cu liane de un pod vorbitor nepoții tăi din ulciorul
cu aripi-liliac comandantii peste un pluton de atomi-muscă sudorii-gigant
ai anomaliilor abisal-cuantice abil-maniacii postulând inutilitatea rosturilor
eternе lansatorii de stiluri-scorpion pe orbită biciuitorii în sfere-silabe
analistii-mangustă ai drapelelor negre contestatarii imunității bunului simț
comercianții vetrelor-elefant aflate sub talpa îndoielii interpreții tiparelor-
verb adânc săpate în catalogul cu armonii circulare degustătorii de
curcubee din adâncul punctului lipitorile neamului lăudăroșii cămășilor de
beton îmblânzitorii fulgerelor-pălării șlefuitorii rațiunilor-ultime uimiți

de furtuna unghiulară a speciei cei ce scriu cu spirale în pergamentul
fericirii și toți cei născuți vizibili prin trupul tainic sădit în adâncuri.

După retragerea apelor cei rămași au măsurat firmitura de pământ pe care
au pășit și-au așternut cămășile albe peste cele șase direcții cardinale la
umbra unui stejar-evantai despre care se spune că este o copie a Clepsidrei
ce va vorbi cu vocea Întregului la împlinirea vremii.

*Copleșitor mugure-verb închis într-un sâmbure de piramidă – strigau toți.
O picătură din acest nod de cuvinte va cântări mii de tone de tunet-alb.*

*Un pulsar ne va repeta ne va ilumina ne va comprima înainte
de a ne stinge
vom fi o amintire vibrantă se vor preschimba slovele în sânge!*

În tăcerea ce s-a așternut câțiva și-au luat discret crucile și au început să
urce muntele.

Unde plecați? a strigat după ei o privighetoare-coral.

Să ne contopim! au șoptit.

Atunci nu vă uitați înapoi!

O piatră

aveam în locul vertebrei astrale
unde ne-am ghemuit împreună
pumnul de apă prin care trec călătorii
spre ținta exodului peste Iordan.

Somnul rațiunii

Copacul meu a adormit în diamant nisipul în stânca gravidă de ani
calul într-o funie de nisip și omul într-o nesfârșită iluzie. Istoria aceasta
este un vaccin pentru neantul ce sforăie prin preajmă căscă și depune ouă-
ventuză triunghiul meu gâfâie și plânge: *asfințitul nesfârșit îmi este cofraj
mă dor toate unghiurile curg în sus într-un tabel fosilizat care îmi
copleșește lăuntrul.*

S-a schimbat sensul pământul este o unealtă împletită cu cifre abia mai
respiră din adâncul statuii-miraj:
Iată, suntem cusuți cu fum și răstigniți pe o toacă de întuneric!

Mâini lacome pieptână acest breton de secunde domnișoarele degete
poartă mănuși roz de mireasă vestesc intimitatea unui arhipelag-pasăre
coafat cu măști-arlechin:
*am calculat această piatră va înflori peste 3 milioane de ani o floare roșie
tot de piatră o vom boteza cu praf de piatră vom face din ea o pensulă
cu care vom desena în cartea imperială a timpului o frunză de piatră.*

Atunci va fi înlocuit fusul orar al speciei cu o grindină de așchii de cremene
ce vor lovi celulele acestui arbust de cuvinte din care va rămâne poate o
literă binemiroitoare sau o pastă lunară pentru lustruit umbre de piatră.

Mai avem un răgaz

murmurau cei blânzi
uimiți de foșnetul apropiat al limitelor.

*Vom învia
din piatra pusă la hotar dacă vom bea
cioplită din Pomul Răbdării*

Îngerul scrie pe cer cu filamente omenești
cu albi pulsari într-o grădină transfigurată.

*Dragoste să avem - ne îndemnau cei dragi
în timp ce părăseau fresca maternă
spre a însufleții sfera care rostogolindu-se ne rezumă.*

A fi a fi repeta ecoul în aceeași gamă.

Povestea unui mesteacăn-martir

Cei care au ricoșat din grădina acestei bucle abisale abia respirau se aplecau spre noi cu limbile lor îmbibate de sare să ne spună ceva dar s-au topit uitați pe plutele lor spre ținutul inexprimabil. Alții mai prudenți s-au întors la timp să se spele de fulgerele rezultate în urma căderii. O baie în fiecare vulcan-lacrimă ar fi tocmai potrivită acestui moment de micșorare perpetuă o anemonă lichidă dăruită celuilalt la ceremonia de îmbătrânire.

La celălalt capăt cei mai hotărâți s-au strâns spre a întâmpina extazul din Cartea Splendorii au primit deja un tacâm-alb o pâine de ceară curată și o scrisoare-fluidă.

Numai un mesteacăn-martir a îndrăznit să scrie cu stropi de aur despre noi toți: cu litere albastre lunare cu stupi mici de jeratic cu bulgări uriași de tun cu sunete smulse din lacăte și zăvoare cu punți grele peste o viespe-cetate cu spice de fus lângă vatră cu topoare-ventuză prinse în cojoc cu ochi de lup legați cu sfori în arbori cu fulgi mari de constelație uimită de sine și rezemată de o furcă cu dinți cu drug de fier într-o nestemată cu corn de cerb sub o buturugă-mireasă cu soarele smuls din săgeată cu dor în adânc de elipsă cu jale de jertfă în amiaza furtunii cu o ancoră-gând într-o rădăcină cu pasăre-fum bătută în cuie de cânepă într-un bulb de cometă cu 3 ouă de cuc deodată.

Cercul de prieteni ai pătratului

La capătul străzii pătratul îmi spune: *am fost cândva om într-un cristal de pasăre dar tu ia seama la păstăile ce vorbesc despre tine!*

Ascult pădurea cu toți copacii lipiți în rugăciune – răspund.

La o expoziție cu statui cioplite din praf tac toate asurzitor unele la altele
cineva îmi șoptește: *acest vaccin sintetizat din fulgere nu-i bun
nu mai văd miracolul am strabism!*

Atunci observ că nu avem umbră purtăm ochelari de protecție
împotriva radiațiilor neantului și aparate pentru respirat în acvariu:
trezeste-te nu mai visa! Nu ne dezamăgi!

Un nimic două nimicuri nimicire!
O Doamne apără-ne!

Apocalipsa dulce mi-o picură vecinul în ureche:
suntem egali cu toții înfulecăm aceeași pâine de piatră!

*Ba nu vă înșelați!
avem palme de sfinți ce au ieșit din pământ
să strălucească peste cântarul nocturn.*

UnuL

Toate chipurile Lui se nasc împreunate
în adâncuri se aprind

linia este lacrimă liniei mireasma punctului
marginea și miezul se-apropie așchia străvezie țâșnește
albul pe alb îl respiră coboară discret cu vești din univers
în sine se surpă cu sine vorbește
în limba subtil-metaforică a fulgerelor

ochiul alb sapă în ochiul negru albul pe alb îl aspiră
toate chipurile Lui se întorc împerecheate
se risipesc râzând

ochiul alb răsare în ochiul negru albul în alb respiră
în sine se deșteaptă pe sine se revarsă

linia este lacrima liniei mireasa punctului.

Cronică de două stele

Odată împodobit pomul-poem a fost închis într-un melc de aramă și învelit cu o pătură țesută din coaja cometei.

De sărbători toate casele au fost scrise cu oxigen și hidrogen și spălate pe obraz până au devenit transparente.

Abia atunci au fost vizibile cele două stele bătrâne lăsate pe strada noastră de o cisternă-oglină când toți cei care au gustat din această pâine a închipuirii rezultată în urma acestui travaliu au devenit fluturi.

S-a înțeles astfel discreta patină bizantină aplicată fiilor care au intrat foarte curând la sfat cu câțiva sâmburi de clepsidră pentru o terapie a sublimului.

Unii chiar au urcat pe umerii tatălui lor pentru a culege un tăciune-alb dintr-un arbore-privighetoare folositor drept compresă

pentru ameliorarea volatilității.

Noi ne-am ascuns imediat în pliurile spațiu-timp, la vremea acestui delir gravitațional care face iarnă din bruma de silabe ce ni s-a dăruit.

Trebuie să iei o vitamină-mireasmă și trei capsule cu amintiri la 3 ani odată înainte de masă draga mea – spuse prima stea.

Cealaltă a continuat să măture norul de electroni-copii apărut în urma coliziunii unui cub-lumânare cu un fulg nupțial:
cimentul acestui zid-fântână este polenul ființei mele nestemata-călătoare a unei mari cântări – spuse aceasta sorbind din paharul unui univers plin cu nuferi de lumină.

Arborele cu patru brațe a oftat oferindu-ne fructul tainic distins printr-un fitil de cuvinte pe crusta acestui vreasc de apă.

Tot atunci un salcâm-candelă foarte bătrân a primit taina transfigurării spre a ne dezvălui colecția sa de fluturii-șoaptă ce ies pe străzi din cornul de aur al perspectivei.

Câmpia sferelor

Aerul ce coboară din Ierusalim în locașul său
peste încuietoarea de argint a sferelor
are consistență de pâine și sare

sculptați profund de limba unui clopot
ne amestecăm sub ziduri încă o măsură
avem în toate părțile deodată coaja tandrului abis.

Pe rama de aur a formelor
se conjugă jertfa și destrămarea.

Călătoria

În gară m-am întâlnit cu un om condus de un înger cu un lanț de aur.
Îngerii noștri au vorbit între ei au ciocnit împreună câte o aripă în timp
ce noi oamenii am tăcut intens unul la altul.

Omul mi-a arătat la orizont un punct mi-a pus în palmă puțină
lumină-alifie și a plecat. Cu ea ung cuvintele înainte să le storc de raze.

Cei doi prieteni ai mei palmierii se uită la mine și cântă:

Negru profund verde verde roșu intens!

Da săracul Verb a adunat atâta zgură de abis încât
am fost nevoit să-i fac analize.

Cu timpul lucrurile care călătoresc cu adevărat au suferit o înclinare
de câteva grade față de axa real-ireal. Sentimentele pe care le cunosc
au plecat lăsând sufletele pustii.

Celelalte evenimente se pot urmări pe instrumente:

cercurile și elipsele se topesc în așteptarea furtunii unul câte unul cuvintele
s-a adunat formând o pleoapă nouă încălțăminteii
sub formă de ochi a adâncului.

Vizuina unei perspective

Ne-am lepădat branhiile de aur pe marginea râului
feriți de prezentul sumar și de trecutul supus reparației.

Înveliți într-o lumină vernală și inițiați
în monologul eteric câțiva vulturi de stemă
au eșuat și ei în tonul particular goliți de substanța acustică

și în timp ce noi practicam dialogul
Neuzitul Nepipăitul și Nenumitul
înmuiau cetina în lumina fețelor.

Obicei abisal

Atunci vom aplica pecetea adâncului peste adâncul ochilor
și vom cânta la fiecare nuntă ascunși în vocea unui strigăt.

Lecția de articulare

Vino cu noi – îmi strigau rotindu-se amenințător

eu dănuiam în mijlocul Grădinii
învelit în aceeași heraldică flacără

Vino cu noi – îmi spuneau șerpuitor
te învățăm să uiți

eu degustam ușor lumina în timp ce Tatăl meu
tundea grădina cu foarfecele său de raze

Vino cu noi – îți dăruim 30 de arginți

eu silabiseam câteva nume pentru păsări și plante
în timp ce în iarbă deslușeam semnătura:

Eu Sunt Cel ce Sunt.

Relieve

Scormoneam în ierburi după un semn
în timp ce pe câmp fulgera o liniște apăsătoare
era o biruință a verdelui peste abisalele felii de marmură
victorie a sunetului în teaca fiecărei clipe
ne potriveam între noi pălăriile de aer păsările pe umăr
ne orientam după rădăcina comună din osia cerului.

Totul va fi dezvăluit toropitele asfixieri comune
urmele de topor pe obrazul diafan al lucrurilor
memoria îmbogățită cu pământuri rare
printre instrumente de neatins.

Abisul țesut din obstacole

Am visat că făceam negoț de aripi.

Vindeam aripi albastre rotitoare pentru ascensiune folosite în momente înflăcărare și cumpăram din cele albe pentru planare mai bune în clipa aceasta delicată de criză când avem nevoie de mai multă portanță.

O parte din secundele mele bine crescute în incubator au fost făcute covoare și presuri la porți altele au fost lăsate în beznă pentru regenerare iar ultimele le-am păstrat cu grijă pentru *greva tăcerii* când voi pași pe tărâmul immanent.

Împreună cu prietenii am hotărât să ne aruncăm limbile departe în ocean și să păstrăm în copcile înstelate ale acestui copac-mineral numai un volum cu interviurile pe care le-am luat pietrelor substanțial contemplative.

Fiindcă mă grăbeam am îngrămădit în geantă toate formularele de neon rapoartele oficiale despre binefacerile îndoielii lângă o înregistrare mai recentă cu porunca de a nu fi lacom.

Am înțeles ulterior că aceste capcane au fost folosite pentru a se pescui păstrăvi de pivniță ce se linguseau unduios prin noroiul rindeluit cu cifre.

Toți am răbdat cu bine un con-inițiat care ne putea copia pe chitanțe chipul în ajunul marilor sărbători.

Pentru ca spiritul să rămână viu nu trebuie pescuit cu plasa țesută din monade-babilon ne-au spus cei puțini care au mai rămas vigilenți.

Desigur unele învățături strămoșești erau bune căci protejau un atol de pământ venit recent după marea destrămare în care a fost săpat și plantat pentru amintire un copac-lichid direct în gălbenușul unui ou.

Seara ciocăneam cu o potcoavă fiecare ou și ascultam atent bătrânul care dormea într-un cufăr-pasăre din adânc nu-mi răspundea stătea pe spate și se învelea ziua cu ziare iar noaptea cu o străveche păstaie spice de gheață cădeau din gura lui.

Doua femei se coborau din arbori și-i spălau picioarele bătrânul se legăna încetișor de la apus la răsărit rostind: *absolut absolut!* două din unghiurile cubului său s-au înmuiat atât de tare încât curgeau pe o suprafață înconjurată de stânci mici spongioase soarele era subțire și roz câțiva pești au ieșit din oasele goale și dansau deasupra norilor noi toți continuam să facem fum cu cărțile noastre găurite amestecam încet fiertura aruncând înăuntru câte o viespe câte un os de corabie sau câte un sonet stors din matricea lui abisală.

Ultimele legi care motivau ștergerea cuvintelor au fost admise îngerii ne imprimau câte un cerc pe pleoape ce furniza energia subtilă să putem înțelege funcționarea formelor.

Cu tatuajul de simultaneitate pe buze bătrânul a alunecat la apus vociferând: *este interzis! este cu desăvârșire interzis!*

De la Est către Vest curgeau la vale cuburi mici de lacrimi.

Tată și Fiu

În încăperea unde locuiesc
Tatăl umezește deșertul inimii mele
Fiul îmi repară tiparul cu o unealtă de lemn

pasarea îmi face un semn îmi spune ceva cu voce omenească
pe tablă se rostogolesc zaruri de flacăra
peste lanțul ceresc de lucruri simple

mâinile mele sunt aripi și peste cămașa mea de pene
a coborât din înalt o pădure de mesteceni

este o zi obișnuită de marți
o mie de ani de blândețe
așterne cerul peste arbori

La amurg

au sosit invitații:

vecini-pasăre îmbrăcați în alb-vertical vecini-pește cu suflet fluid răsăriți
din urechea mării vecini persuasivi cu două capete și patru brațe vecini cu
urechile pline de flăcări purtând pe cap noduri gordiene vecini cu spinarea
biciuită de perle vecini-scoici ce folosesc drept limbaj un șarpe acustic
vecini senzori și vecini-ciclone veniți din labirintul norilor vorbitori vecini
fastuoși folosind citate dintr-o planetă-ecou vecini-călători orientați după
busolele lichide de pe axa cerului vecini-solie și vecini-frunziș vecini-
elefant cu glas de tunet vecini smeriți coborâți din deșert având drept pernă
o nucă de sare vecini-nuferi vecini-clavecin și vecini-arbust vecini-
versatili purtând pe creștet fitile pentru amplificarea timpului vecini ce
puteau converti sunetele în fotoni vecini-magistrați poruncitori gigantici
într-o gămălie de ac vecini-clone dialecticieni ai umbrelor vecini-fulger
stăpâni peste mânușa cuvintelor purtând pe umeri câte un șoricel alb
vecini-leopard și vecini-muscă vecini senini cu candelă aprinsă pe limbă și
mulți alții cu toții atenți la miracolul împlânzirii sub fagurele încleștărilor
diurne :

*Suntem scurtcircuitul unor repere mici subțiate de ape și bătute
de grindină în taina marelui balans din țarina natală –suspină cineva.*

Oaspeții au fost conduși în conduși în grădină au fost serviți cu rouă și aperitive din cristale au deslușit împreună Ecuațiile Perfecțiunii din Cartea Echilibrului au primit fiecare un con cu liniște immanentă o fiolă cu aer și o cheie subțire de iarbă.

Li s-a arătat armura-amforă ce a aparținut Strămoșilor și felul cum o pot folosi.

Pulberi grecești

Am lepădat câteva spire din afară înlăuntru
înnoptând pe unde puteam
pe portativul vestitorilor sau în zale de pasăre
și asfințitul a sângerat la temelie
pecetluit cu aleasă simetrie.

Suntem aici! ne strigau din adâncuri cei ce rătăceau singuri
săpăm după ultimii sâmburi de chinină
ne căutăm frații prefăcuți în așchii lichide.

Eu ascultam porunca senină a lucrurilor:
toate chipurile în aceeași gamă
sunt pulberi grecești.

Iată!

Locuitorii oraşului nostru stau răstigniţi pe o colivă de asfalt înveliţi cu mărunte locuri comune. Unii abia mai respiră ceialţi aleargă desculţi prin sarea nocturnă a fiecărui glas s-au ghemuit laolaltă lângă un prag nevăzut pe spate cu o lespede-luceafăr

de acolo îmi urmăresc mişcările poligonale ale buzelor:

*pe o parte a Luminii scrie ASCULTĂ!
şi pe cealaltă parte TAC!*

Roata

Pe deasupra trec grăbite orașe ruginite
în verigheta lor de tristețe
mai jos învelit în conul său transparent un înger
va confirma fiecăruia agonia sa circulară.

Iona

Am adormit la marginea craterului
în brațe cu un os lung de balenă

trei clipe trei ani și trei zile am rătăcit
ciclul necesar respirației tocmai se consumase
și cu greu s-ar putea recunoaște grația comună

să revenim la asemuire – șopteau câțiva

am uitat am uitat – repeta ecoul
pe tâmpla de aur a peștelui lăuntric.

Pe o cruce de iarbă

Strămoșii mei ies din fotografia smeriți
cu valize în mâini și ghete de lumină
pregătiți pentru o altă lungă alunecare.

Din zori au urcat malul acesta de silex
unde au fost zidiți într-o respirație.

Sfioși au intrat pe poarta cu nouri
strâng în batiste de cârpă altare și lacul cu nuferi la piept
au copiii pe umăr fulare albastre
și veste țesute din codrii de aramă.
Între palmele lor bătătorite pe o scândură de iesle
cresc nemuritoarele stele.

Timizi pe roți nupțiale s-au întins bunii mei
câteva secole pe o Cruce de iarbă.
Este un tărâm tăcut al inului și lânii
melcii străvezii ne acoperă zămislirea pe file de cremene
alt câmp avem de zugrăvit cu porumbei de lut
pe cotoarele cărții unde vântul
a fost tăiat într-o insistentă rugăciune.

Importul de viespi

Cu toate lighioanele am fost îmbogățiți
pe portativul blând și național
iarăși și iarăși am fost zidiți împreună cu doi pești
și câțiva pesmeți de lut într-o scorbură de salcie

până vom învăța să creștem împreună
la verticala unui codru de pâine
sub dramatica firimitură de soare.

Câțiva laureați ai lepădării de sine
credeau în importul de viespe străină
cu tot ce vom exporta după aceea lacrimi și gemete
ceilalți se rezumau la confortul dintre gheare și dinți
tulburau apa născută într-o trestie
unde cei care mai vedeau în adâncuri
ascultau cum ne izbeau de stânci uraganele.

Respirați vă spun vouă!

Cântați voi mierle voi găze voi greieri
cântați odată și încă odată să se audă mai bine
în cavoul acesta de piatră unde ruginesc cu nevasta
și-mi țes copiii străvezii și mi-i pieptăn
cu lungi eseuri de automulțumire.

Curgeți voi ape din baie pe hol și pe stradă
curgeți voi lacrimi sărate pe poteca mea din apartament
creșteți voi ciuperci după ploaie în cutia poștală
să facem o salată de ceapă cu stele
stele din acelea bune și scumpe din Orion
mulse pe sub țevile de eșapament.

Respirați respirați respirați
vă spun vouă vecinilor mei umbre.

Zidurile-sferă

Ziduri-sferă picături lente lacrimi și piele de întuneric
câte zaruri din țărâna mea de foc zac în adâncuri desperecheate
câte pietre fluide ale copacului meu de aur vor fi tălmăcite acum
când Dumnezeu îmi coase cu atingeri de apă limba
respiră păsări și străluciri se încălță cu pantofii Săi de raze
să facă potecă curgerii mele.

Una câte una duminicile-cercuri stau întinse pe lemn
frământate cu lapte și rindeluite cu alb.

Acum nu mă mai strânge orașul acesta aceasta
toții locuitorii au plecat pe silaba amiezii
te așteaptă îngenunchiați cu suluri de lacrimi la tipărit
pe hârtie albastră înveliți în cearceaful acestui fluviu galben demodat
și decorați cu sprincene de gheață.

Să nu mă mai trezești păpușă de spaimă să nu mă trezești
la începuturi ai fost scrisă cu sânge în cartea apelor
cu un sfert de voce cu jumătate de palmă pe cotoarele ei de rășină
învață-mă să imprim cu tăișul oglinzii acest poem pe o piele de zid
lasă-mi cerul să rămână în consolă acolo deasupra prințesei-prăpastie.

Tăcerea

Nu-ți va trebui alt chip păstrează-l pe acesta
mutilat schingiuit tăiat sfârtecat înecat apoi ars
păstrează-l așa retușat smuls și machiat
pierdut-regăsit

nu-ți vor trebui alte mâini păstrează-le pe acestea
tăiate umflate înfierate bătute în cuie
păstrează-le de rezervă până vor veni
cele noi elegante mecanice

nu-ți vor trebui alte cuvinte decât cele încununate cu spini
altă spinare decât cea pe care o ai deja biciuită
altă piele decât cea veche însângerată
altă respirație decât cea înfinită

nu-ți vor trebui alte clipe decât acestea mototolite uzate
cele pe care le-ai consumat prin gări și apoi le-ai uitat
în eprubeta din buzunarul de la paltonul maro
păstrează-le așa cum îți păstrezi proteza uzată în paharul cu apă
dimineața îți poți face cafeaua cu acel lichid
în care nu s-a topit curcubeul ci a fost siluită tăcerea
pe blana de fiară a acestei lumi.

Notă biografică

Nicolae Răzvan Mincu este sculptor. Născut la 7.05.1955 în București.
Membru titular al Uniunii Artiștilor Plastici din București -1994.
Adresa: Sos.Vergului 37, Bl. K3, Ap.3, 022446 București, România
Tel. (0040)318. 041 586; Mobil : 0729.097.493; e-mail: mincu_ro@yahoo.com
Webpage:<http://mincu.razvan.googlepages.com>

Simpozioane internaționale de sculptură:

2009 - Fines-Almeria, Spania; 2007 - Grass, Coasta de Azur, Franța ;
2007 - Ramatuell, Coasta de Azur, Franța ;
2006 - „Prokonessos”, Salaylar, Turcia ; 2005 - Hualien, Taiwan;
2005 - Uzerche, Franța; 2004 - San Benedetto del Tronto, Italia;
2004 - St.Pierre de Chartreuse-Franța; 2003 - Sancheong-Korea;
2002 - (Parcul Olimpic 2008) Beijing, China;
2002 - Borkel en Schaft, Olanda; 2001 - La Châtre, Franța;
2000 - Plovdiv, Bulgaria; 2000 - Ma'a Lot, Israel;
1999 - Ichon, Korea ; 1998 - Brientz, Elveția; 1997 - Hojer, Danemarca.

Premii internaționale:

2007- Premiul Carrara-Grass, Coasta de Azur, Franța;
2002- Premiul de Excelență (pentru Parcul Olimpic 2008), Beijing, China;
2001 - Premiul al II-lea, La Châtre, Franța;
1999 - Premiul al II-lea, Ichon, Korea;
1998 - Premiul Special al Juriului, Brientz, Elveția;

Lucrări în muzee:

2005 - Lucrarea „Cubul” 2005, Muzeul de Artă Contemporană din Hualien, Taiwan;
2003 - Rădăcina cerului, Muzeului de Artă Contemporană Sam Ok-Ri, Young Wol, Korea.

Expoziții personale internaționale:

2006 - Feygallerydesign Art Museum Ulm, Germania;
2002 - International Gallery „Elegance” Assen, Olanda;
2001 - International Gallery Lageland, Olanda;
2001 - International Gallery at the City Hall, Assen, Olanda;
1991 - International Gallery Eva B., Heidelberg, Germania.

Simpozioane naționale de sculptură: 2009- Miroși, Romania

Expoziții personale în București:

2009 - Galeria Orizont; 2002 - Galeria Simeza; 2001 - Muzeul Literaturii Române;
1999 - Galeria Mario Plaza; 1996 - Căminul Artei;
1996,1993,1994, 1990,1987 - Galeriile de Artă ale Municipiului București;
1985 - Teatrul Foarte Mic

Expoziții internaționale de grup: 6 participari în Belgia, Olanda, Korea.

Expozitii de grup în țară: 28 de participari, începând cu anul 1983.

Activitate literară:

Cenaclul „Săgetătorul”, condus de dl. Tudor Opreș (în perioada liceului), ulterior în Cenaclul de Luni condus de domnul Nicolae Manolescu. A publicat în revistele: Luceafărul, România Literară, Steaua. A publicat volumul de versuri *Piatra de veghe* (Editura Litera, 1991).

Cuprins

Cuvânt înainte / 5

K3 / 7

Toate darurile / 8

Gustul de fum al timpului / 9

Moleculele adevărului ultim / 10

Însușirea unei realități circulare / 11

Fiecare cuvânt / 12

Sala de operație / 13

K3 / 15

Blândețea unui subiect obscur / 18

Receptacul / 19

Pytagora / 20

Presimțirea Potopului / 21

Coajă și miez / 23

Leacul tăcerii / 24

Pluralul miop / 25

Porunca semnelor / 26

Partitura / 27

Ziua / 28
Apartamentul 3 / 29
Podul lui Dumnezeu / 32
Sfârșitul poveștii / 33
Rapel spre Logosul – copil / 35
Teorema respirației / 36
Ne vom muta / 37
Obârșia lucrurilor / 38
Așa s-a întâmplat / 39
Scrisoare pe apă/ 40
Am fost invitați / 41
Unde când de ce cum / 42
Eclipsă pe aleea Murmurului / 43
Legenda punctului / 44
Partitura nocturnă – uciderea pruncilor / 45
Acoperământ / 46
Doi bulgări de pământ / 47
La ziua de praznic a unei consoane / 49
Pendulul în zale / 50
Vecinul meu Universul / 51
Frunza / 52
Visătorii / 53
Îmblânzirea rombului / 54
După amiaza unei litere-salcie / 55
Scurta ispitire a sinelui / 56
Amin! / 57

Mașina de citit gânduri / 59

Mașina de citit gânduri / 60

Orizont coagulat / 66

Eclipsă pe strada Parfumului / 67

Perspectiva unei viziuni caligrafice / 69

Sunet de corn / 70

Atlas celest / 71

De veghe lângă o arcă scufundată / 72

Țesătura de fapte a pașilor / 73

Arca / 75

O piatră / 77

Somnul rațiunii / 78

Mai avem un răgaz / 79

Povestea unui mesteacăn-martir / 80

Cercul de prieteni ai pătratului / 81

UnuL / 82

Cronică de două stele / 83

Câmpia sferelor / 85

Călătoria / 86

Vizuina unei perspective / 87

Obicei abisal / 88

Lecția de articulare / 89

Relicve / 90

Abisul țesut din obstacole / 91

Tată și Fiu /	93
La amurg /	94
Pulberi grecești /	96
Iată! /	97
Roata /	98
Iona /	99
Pe o cruce de iarbă /	100
Importul de viespi /	101
Respirați vă spun vouă! /	102
Zidurile-sferă /	103
Tacerea /	104
Notă biografică /	105

*Volumul de față s-a tipărit cu sprijinul parțial al TMUCB S.A.,
director general Mihaela Zamfir.*

editura vinea
bucurești, str. mitropolit antim ivireanul, nr. 45,
ap. 5, sector 5; cod poștal: 040111;
tel./fax: 337.00.18; mobil: 0723349138
e-mail: edituravinea@yahoo.com;
tipar: tipoval / vinea, bucurești

apărut: iunie 2009

